

Taisnīguma piemēri

Prezidents Tomass S. Monsons

Mūsu pienākums ir dzīvot savu dzīvi tā, lai mēs varētu būt taisnīguma piemēri citiem.

Šovakar, mani dārgie brāļi, es apzinos, ka jūs visi šeit, Konferenču centrā, gan arī tūkstošiem citās vietās, veidojot lielāko priesterības kopumu, kurš jebkad ir sapulcējies. Mēs esam daļa no diženākās brālības visā pasaulē. Cik gan veiksmīgi un svētīti mēs esam, būdami Dieva priesterības nesēji!

Mums ir doti norādījumi, un esam pacilāti, klausoties iedvesmotajos vēstījumos. Es lūdzu, lai man varētu būt jūsu ticības un lūgšanu atbalsts, man daloties ar jums domās un sajūtās, kuras man ir bijušas pēdējā laikā, man gatavojoties jūs uzrunāt.

Kā priesterības nesēji, mēs esam tikuši nostādīti uz zemes grūtos laikos. Mēs dzīvojam sarežģītā pasaulē, kur nepārtraukti ir sastopami konflikti. Politiskās mahinācijas grauj nāciju stabilitāti, despotu tiekšanās pēc varas, un sabiedrības daļas, šķiet, allaž ir apspiestas, iespēju liegtas un atstātas ar bezcerības sajūtu.

Mēs, kas esam tikuši ordinēti ar Dieva priesterību, varam daudz ko mainīt. Kad mēs esam Tā Kunga palīdzības cienīgi, mēs varam stiprināt zēnus, mēs varam palīdzēt vīriem, mēs varam paveikt brīnumus Viņa svētajā kalpošanā. Mūsu iespējām nav robežu.

Mūsu uzdevums ir būt labiem piemēriem. Mūs stiprina patiesība, ka vislielākais spēks pasaulē šodien ir Dieva spēks, tam darbojoties caur cilvēku. Ja mēs esam Tā Kunga uzdevumā, brāļi, mēs esam pilnvaroti saņemt Tā Kunga palīdzību. Nekad neaizmirstiet šo patiesību. Šī svētā palīdzība, protams, ir atkarīga no mūsu cienīguma. Katram ir jāvaicā: Vai manas rokas ir tīras? Vai mana sirds ir šķīsta? Vai es esmu cienīgs Tā Kunga kalps?

Mēs esam daudz kā ieskauti, ar nolūku, lai novērstu mūsu uzmanību no tām lietām, kuras ir tikumīgas un labas, un tiekam kārdināti ar to, kas var veicināt mūsu necienīgumu, liedzot iespēju izmantot savu priesterību. Es neuzrunāju tikai jaunos vīriešus Ārona priesterībā, bet gan visa vecuma vīrus. Kārdinājumi mūsu dzīvēs nāk visdažādākajos veidos.

Brāļi, vai mēs vienmēr esam cienīgi, lai izpildīti svētos pienākumus, kuri ir saistīti ar priesterību, kuru mēs turam? Jaunie vīrieši — tie, kas esat priesteri — vai jūs esat tīri kā miesā, tā garā, kad sēžaties pie Svētā Vakarēdiena galda svētdienā un svētāt to?

Jaunie vīrieši, kas esat skolotāji, vai jūs esiet cienīgi sagatavot Svēto Vakarēdienu? Diakoni, kad jūs izdalāt Svēto Vakarēdienu Baznīcas locekļiem, vai darāt to, zinot, ka esat garīgi cienīgi to darīt? Vai katrs no jums pilnībā saprot *visu* savu svēto pienākumu svarīgumu, kad to pildāt?

Mani jaunie draugi, esiet stipri. Mēs esam cilvēku filozofiju ieskaiti. Šajos laikos grēks dažkārt tiek uztverts ar iecietību. Neļaujiet sevi maldināt; aiz grēka seko sirdēsti, bēdas un sāpes. Jūs zināt, kas ir pareizi un kas ir nepareizi, un nekāda maskēšana, izņemot tā pievilcību, nevar to mainīt. Pārkāpuma iezīmes paliek nemainīgas. Ja jūsu, tā saucamais, draugs mudina jūs darīt kaut ko, kas būtu nepareizi, tad esiet tas, kas iestājas par pareizo pat tad, ja paliekat viens. Esiet ar morālu drosmi būt par gaismu, lai citi varētu sekot. Nav vērtīgākas draudzības par jūsu pašu skaidro sirdsapziņu un jūsu pašu morālo tīrību — un cik gan brīnišķa ir tā sajūta, kad zināt, ka jūs atrodaties savā norādītajā vietā tīri un ar pārliecību, ka esat cienīgi tur atrasties.

Brāļi Melhisedeka priesterībā, vai jūs uzcītīgi cenšaties katru dienu dzīvot tā, kā jums to vajadzētu? Vai jūs esat laipni un mīloši pret savām sievām un bērniem? Vai jūs esat godīgi savās attiecībās ar apkārtējiem visos laikos un visās situācijās?

Ja kādam no jums ir paslīdējusi kāja, tad ir tie, kas jums palīdzēs no jauna tapt tīriem un cienīgiem. Jūsu bīskaps vai draudzes prezidents ir nobažījies un vēlas jums palīdzēt, un to darīs ar sapratni un līdzjūtību, darot visu, kas ir viņa spēkos, lai palīdzētu jums grēku nožēlošanas procesā, lai jūs varētu no jauna stāties Tā Kunga priekšā taisnīgumā.

Daudzi no jums atceras prezidentu Eldonu N. Tanneru, kurš kalpoja kā padomnieks četriem Baznīcas prezidentiem. Viņš demonstrēja nelokāmu taisnīguma piemēru savā karjeras industrijā, laikā, kad kalpoja Kanādas valdībā, kā arī nepārtraukti savā ikdienas privātajā dzīvē. Viņš deva mums šo iedvesmojošo padomu:

”Nekas nenesīs lielāku prieku un panākumus kā dzīvošana saskaņā ar evaņģēlija mācībām. Esiet piemērs; ietekmējiet uz labu. . . . Katrs no mums ir ticis iepriekš ordinēts kādam darbam kā [Dieva] izvēlēts kalps, kuru Viņš ir uzskatījis par piemērotu priesterībai un spēkam rīkoties Viņa Vārdā. Vienmēr atcerieties, ka cilvēki skatās uz jums pēc vadības un ka jūs ietekmējat cilvēku dzīvi vai nu uz labu, vai sliktu, un šī ietekme atstās iespaidu arī uz nākamām paaudzēm.”¹

Mani brāļi, es atkārtoju, ka mūsu, kā Dieva priesterības nesēju, pienākums ir dzīvot savu dzīvi tā, lai mēs varētu būt taisnīguma piemēri citiem. Es, pārdomājot to, kā mēs varētu labāk parādīt šādus piemērus, atcerējos kādu pieredzi, kura man bija, kad apmeklēju kādu staba konferenci pirms vairākiem gadiem. Vispārējās sesijas laikā es ievēroju kādu jaunu zēnu, kurš sēdēja ar savu ģimeni pirmajā rindā lielajā zālē. Es sēdēju uz paaugstinājuma.

Sapulcē laika gaitā es sāku pamanīt, ka, ja es sakrustoju vienu kāju pāri otrai, tad šis jaunais zēns darīja tieši to pašu. Ja es mainīju kustību un sakrustoju otru kāju, viņš precīzi imitēja. Es ieliku savas rokas klēpī, viņš darīja to pašu. Es atbalstīju savu zodu ar savu roku, viņš darīja tāpat. Lai ko arī es darītu, viņš atkārtoja manu rīcību. Tas turpinājās, līdz pienāca laiks man uzrunāt klātesošos. Es nolēmu viņu pārbaudīt. Es paskatījos tam tieši acīs, pārliecinājos, ka man ir viņa uzmanība, un tad es kustināju savas ausis. Viņš veltīgi mēģināja darīt to pašu, bet es to biju uzveicis! Viņam vienkārši neizdevās izkustināt savas ausis. Viņš pagriezās pret savu tēvu, kas sēdēja tam blakus, un kaut ko iečukstēja. Viņš norādīja uz savām ausīm un tad uz mani. Kad tēvs paskatījās uz mani, lai acīmredzot redzētu mani kustinām ausis, es klusi apsēdos, saliekot kopā rokas un nekustinot nevienu muskuli. Tēvs skeptiski atskatījās atpakaļ uz savu dēlu, kurš izskatījās, ka bija uzveikts. Visbeidzot viņš man kautrīgi pasmaidīja un paraustīja savus plecus.

Gadiem ejot, es esmu domājis par šo pieredzi un centies izprast to, kā, īpaši tad, kad mēs esam jauni, mēs tiecamies imitēt mūsu vecāku piemērus, mūsu vadītājus un draugus. Praviētis Brigams Jangs sacīja: "Mums nekad nevajadzētu sev atļaut darīt to, ko mēs nevēlamies, lai mūsu bērni darītu. Mums tiem ir jāparāda tāds piemērs, kuru mēs gribam, lai tie atdarina."²

Jums, kas esat zēnu tēvi, vai tiem, kuri ir zēnu vadītāji, es saku — tiecieties būt par tādiem piemēriem, kādi zēniem ir nepieciešami. Tēvam, protams, ka vajadzētu būt galvenajam piemēram, un tas zēns, kas ir svētīts ar cienīgu tēvu, ir patiesi veiksmīgs. Tomēr pat parauga ģimene ar uzticīgu tēvu un māti var izmantot visu atbalstošo palīdzību, ko tie var saņemt no labiem cilvēkiem, kuriem patiesi rūp. Ir arī zēni, kuriem nav tēva, vai arī kuru tēvs šobrīd nedemonstrē tādu piemēru, kurš zēnam būtu nepieciešams. Šādam zēnam Tas Kungs ir Baznīcā izveidojis palīdzības balstu — bīskapu, padomnieku, skolotāju, skautu vadītāju, mājskolotāju. Kad Tā Kunga programma strādā efektīgi un pareizi, nevienam jaunam zēnam Baznīcā nevajadzētu palikt bez labu vīriešu ietekmes savā dzīvē.

Iedvesmota bīskapa, padomnieka vai skolotāja efektivitātei nav daudz kopēja ar ārējiem varas rotājumiem vai ar šīs pasaules labumu bagātību. Tie vadītāji, kuriem ir vislielākā ietekme, parasti sirsnīgi iedvesmo ar pieķeršanos patiesībai un padara paklausību pienākumam būt par vīrišķības pamatu, tie pārvērš dažādas ikdienišķas norises, un, tos novērojot, mums rodas sapratne par cilvēku, par kādu mēs vēlamies kļūt.

Jāpievērš uzmanība, patiesībā, mūsu galvenajam piemēram — mūsu Glābējam, Jēzum Kristus. Viņa dzimšana bija praviešu pareģota; eņģeļi vēstīja paziņojumu par Viņa kalpošanu uz zemes. Viņš "auga un tapa stiprs garā, pilns gudrības, un Dieva žēlastība bija ar Viņu." Jāņa kristīts upē, kas zināma kā Jordāna, Viņš sāka savu oficiālo kalpošanu

cilvēkiem. Jēzus nepievērsa uzmanību sātana kārdinājumiem. Viņš uzņēmās Sava Tēva izvirzītos pienākumus, saistīja Savu sirdi un atdeva Savu dzīvību. Tā bija dzīve bez grēka, nesavtīga, cēla un svēta. Jēzus strādāja. Jēzus mīlēja. Jēzus kalpoja. Jēzus liecināja. Kurš gan varētu būt labāks piemērs, kam līdzināties? Sāksim tagad, šajā pašā vakarā, to darīt. Atmetiet sevi uz mūžiem un kopā ar to sakāvi, izmisumu, šaubas un neticību. Uz atjaunotu dzīvi mēs tiecamies — dzīvi ar ticību, cerību, drosmi un prieku. Neviens uzdevums nešķiet par lielu, neviens pienākums par sarežģītu, neviens uzdevums nav slogs. Viss kļūst iespējams.

Pirms daudziem gadiem es runāju par kādu, kuram piemērs bija Jēzus Kristus, kāds, kurš stāvēja stingri patiesībā, izturīgs un cienīgs, pārvarot dzīves vētras. Viņš drosmīgi paaugstināja savus priesterības aicinājumus. Viņš bija piemērs katram no mums. Viņu sauca Tomass Maikls Vilsons, Villija un Džūlijas Vilsones dēls no Lafajetes, Alabamas.

Kad viņš bija tikai pusaudzis un viņš un viņa ģimenes locekļi vēl nebija Baznīcas locekļi, viņš slimoja ar vēzi, kam sekoja sāpīga radiācijas terapija un tad svētīga atveseļošanās. Šī slimība palīdzēja viņa ģimenei apzināties ne tikai to, ka dzīve ir vērtīga, bet arī to, ka tā var būt īsa. Viņi sāka meklēt reliģiju, kas palīdzētu viņiem pārvarēt grūto laika posmu. Pēc tam tie tika iepazīstināti ar Baznīcu, un galu galā visi tika kristīti, izņemot tēvu. Pēc evaņģēlija pieņemšanas jaunais brālis Vilsons vēlējās izmantot iespēju būt par misionāru, neskatoties uz to, ka viņš bija vecāks nekā vairums jauno vīriešu, kad tie sāk savu misionāra kalpošanu. 23 gadu vecumā viņš saņēma misijas aicinājumu kalpot Jūtas Soltleiksitijas misijā.

Misionāra eldera Vilsona pārinieki aprakstīja viņa ticību kā nešaubīgu, nelokāmu un nepiekāpīgu. Viņš bija piemērs visiem. Tomēr pēc 11 pavadītiem mēnešiem misijas kalpošanā atgriezās slimība. Kaula vēzis tagad prasīja viņa rokas un pleca amputāciju. Tomēr viņš neatkāpās no savas misionāra kalpošanas. Eldera Vilsona drosme un lielā vēlme turpināt savu misiju tik ļoti aizskāra viņa tēvu, kurš nebija Baznīcas loceklis, ka viņš sāka pētīt Baznīcas mācības un arī kļuva par tās locekli.

Es uzzināju, ka klausītāja, ko elders Vilsons bija mācījis, tika kristīta, bet tad viņa vēlējās tikt konfirmēta no eldera Vilsona, kuru viņa ļoti cienīja. Viņa kopā ar dažiem citiem devās pie eldera Vilsona uz slimnīcu. Tur, ar savu atlikušo roku, uzliekot to viņai uz galvas, elders Vilsons konfirmēja viņu par Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas locekli.

Elders Vilsons turpināja mēnesi pēc mēneša savu dārgo, taču sāpīgo kalpošanu misijā. Svētības tika dotas, lūgšanas skaitītas. Viņa nodošanās piemēra dēļ misionāri, kuri bija kopā ar viņu, dzīvoja tuvāk Dievam.

Eldera Vilsona fiziskais stāvoklis pasliktinājās. Misija bija galā, un viņam vajadzēja atgriezties mājās. Viņš lūdza, vai nevar palikt vēl vienu mēnesi, un viņam tas tika atļauts. Viņš paļāvās savā ticībā uz Dievu, un Viņš, uz ko Tomass Maikls Vilsons klusi paļāvās, atvēra Debesu logus un bagātīgi viņu svētīja. Viņa vecāki, Villijs un Džūlija Vilsoni, un viņa brālis Tonijs atbrauca uz Soltleiksitiju, lai palīdzētu viņu dēlam un brālim pārbraukt mājās uz Alabamu. Tomēr, vēl bija viena lūgšana, viena vēlme, svētība ko saņemt. Ģimene uzaicināja mani iet kopā ar tiem uz Jordānas upes Templi, kur tiek veikti tie svētie priekšraksti, kuri savieno ģimenes uz mūžību, kā arī uz laiku.

Es atvadījos no Vilsonu ģimenes. Es joprojām atceros elderu Vilsonu pateicamies man par to, ka biju ar viņu un viņa mīļajiem. Viņš teica: "Nav svarīgi, kas notiek ar mums šajā dzīvē, ja vien mums ir Jēzus Kristus evaņģēlijs un mēs dzīvojam saskaņā ar to. Nav svarīgi, vai es mācu evaņģēliju šaipus vai otrpus priekškara, ja vien es varu to mācīt." Kāda drosme. Kāda pārlicība. Kāda mīlestība. Vilsonu ģimene mēroja garo mājupceļu uz Lafajetu, kur elders Tomass Maikls Vilsons aizgāja no šīs dzīves mūžībā. Tur viņš tika apglabāts ar savu misionāra plāksnīti savā vietā.

Mani brāļi, tagad dodoties prom no šīs vispārējās priesterības sanāksmes, apņemsimies sagatavoties savu iespēju izmantošanai un cienīsim priesterību, kuru turam caur veikto kalpošanu, dzīvēm, kuras svētam, un dvēselēm, kuras esam privilīģēti palīdzēt glābt. Jūs esat "izredzēta cilts, ķēnišķīgi priesteri, svēta tauta"⁴, un jūs varat daudz ko mainīt. Par šīm patiesībām es liecinu Jēzus Kristus, mūsu Glābēja, Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. "For They Loved the Praise of Men More Than the Praise of God," *Ensign*, 1975. g. nov., 74.
2. *Deseret News*, 1871. g. 21. jūn., 235.
3. Lūkas 2:40.
4. 1. Pētera v. 2:9